

การพัฒนารอบแนวคิดปัจจัยเชิงสาเหตุและผลลัพธ์
ของความสามารถทางนวัตกรรม
ของธุรกิจสตาร์ทอัพในประเทศไทย
The Development Concept of Antecedents
and Consequences of Innovativeness
of Startups Business in Thailand

ประสาน นันทะเสน^{1*}

Prasarn Nuntasen

บทคัดย่อ

การศึกษานี้มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนารอบแนวคิดของปัจจัยเชิงสาเหตุและผลลัพธ์ของความสามารถทางนวัตกรรมของธุรกิจสตาร์ทอัพในประเทศไทย โดยใช้การศึกษาและทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องการวิเคราะห์เอกสารและพัฒนาเป็นกรอบแนวคิด ซึ่งผลการศึกษาพบว่าปัจจัยเชิงสาเหตุของความสามารถทางนวัตกรรม ได้แก่ 1) นโยบายและการสนับสนุนจากรัฐบาล 2) การวิจัยและพัฒนา และ 3) ความเป็นผู้ประกอบการ ขณะที่ตัวแปรซึ่งเป็นผลลัพธ์คือผลการดำเนินงานของธุรกิจสตาร์ทอัพ โดยผลการศึกษาจะเป็นประโยชน์ต่อผู้บริหารองค์กรที่จะได้ทราบแนวทางในการพัฒนาความสามารถทางนวัตกรรมของธุรกิจสตาร์ทอัพต่อไป

คำสำคัญ: ความสามารถทางนวัตกรรม ธุรกิจสตาร์ทอัพ

Abstract

The purpose of this paper is to construct conceptual framework of the antecedents and consequence of innovativeness on startups business in Thailand. The study conducted by using a literature review and then document analysis to construct a conceptual framework. The results indicated the antecedents of innovativeness are 1) governmental support and policy 2) research and

¹ผู้ช่วยศาสตราจารย์ คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏราชนครินทร์

*Corresponding Author e-mail: prasarn.nun@gmail.com

development and 3) entrepreneurship. While the consequence is the startups performance. The finding from the study should therefore be used by administrators as a guideline for develop innovativeness of startups business in the future.

Keywords: Innovativeness Startup Business

บทนำ

ธุรกิจสตาร์ทอัพเป็นธุรกิจที่ให้ความสำคัญในการใช้นวัตกรรมสำหรับการสร้างสรรค์ผลิตภัณฑ์และบริการใหม่ ๆ ภายใต้สถานะเศรษฐกิจที่มีความไม่แน่นอน (Ries, 2011) เป็นธุรกิจที่เต็มไปด้วยความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ มีศักยภาพและมีอัตราการเติบโตของธุรกิจในระดับสูง เป็นที่น่าสนใจสำหรับนักลงทุน (Janakova, 2015) ธุรกิจสตาร์ทอัพเป็นกลไกสำคัญในการสร้างงานมากที่สุดหลังจากเกิดกระแสเศรษฐกิจตกต่ำทั่วโลกมาตั้งแต่ปี 2009 โดยสามารถจ้างแรงงานได้มากถึง 60-70 % ของการจ้างงานทั้งระบบ (Mayer et al., 2013) โดยจะเป็นการจ้างงานในภาคการบริการมากกว่าภาคการผลิต และธุรกิจสตาร์ทอัพจะเปลี่ยนโครงสร้างระบบการจ้างงานใหม่ โดยจะเน้นการจ้างแรงงานที่มีระดับความรู้ทางเทคโนโลยีสูงมากกว่าการจ้างแรงงานที่จ้างกันทั่วไปในปัจจุบัน (Lee, Lee & Kim, 2011) ธุรกิจสตาร์ทอัพยังเหมาะกับประเทศที่กำลังพัฒนาที่มีเป้าหมายหลักในการลดความยากจนและสร้างความมั่งคั่งอย่างยั่งยืน โดยประเทศเหล่านี้ต้องมีการใช้นวัตกรรมเป็นเครื่องมือในการแก้ไขปัญหา โดยเฉพาะอย่างยิ่งในภาคอุตสาหกรรมสำหรับประเทศไทยแล้วกระแสการตื่นตัวของสตาร์ทอัพในประเทศไทยทำให้เกิดภาพ Thailand Startup Universe ทำให้กรุงเทพมหานครได้รับการยกให้เป็นเมืองที่ดีที่สุดสำหรับสตาร์ทอัพอันดับ 1 ในเอเชีย และเป็นอันดับ 7 ของโลก (Wongsamran, 2019) ในปัจจุบันพบว่าธุรกิจขนาดกลางและขนาดเล็กสามารถพัฒนาขึ้นไปเป็นธุรกิจขนาดใหญ่ได้นั้นพบว่ร้อยละ 80 เป็นธุรกิจสตาร์ทอัพส่วนอีกร้อยละ 20 เป็นธุรกิจรูปแบบอื่น (Potjanajaruwit & Girdwichai, 2019) ดังนั้นธุรกิจสตาร์ทอัพจึงมีความสำคัญต่อระบบเศรษฐกิจในภาพรวมเป็นอย่างมาก

อย่างไรก็ตามพบว่าธุรกิจสตาร์ทอัพมีอัตราการล้มเหลวที่สูงถึงร้อยละ 90 (Rukhamate, 2018) ซึ่ง Nanda & Rhodes-Kropf (2013) ได้แสดงทฤษฎะไว้ว่า ธุรกิจเกิดใหม่โดยเฉพาะธุรกิจสตาร์ทอัพในสหรัฐอเมริกามากกว่าร้อยละ 75 ไม่สามารถอยู่รอดได้ในตลาดแข่งขันเนื่องจากขาดการวางแผนทางด้านการกลยุทธ์ ขาดความรู้เกี่ยวกับวัตถุดิบ และที่สำคัญขาดความคิดสร้างสรรค์ทางด้านนวัตกรรม นอกจากนี้ธุรกิจสตาร์ทอัพยังขาดการประยุกต์ใช้เทคโนโลยีเพื่อนำไปสร้างนวัตกรรมใหม่ ๆ สอดคล้องกับ Okrah & Nepp (2018) ที่ค้นพบว่าธุรกิจสตาร์ทอัพ

ส่วนใหญ่มิประสบความสำเร็จเกิดจากไม่สามารถนำนวัตกรรมมาประยุกต์ใช้ได้ ในขณะที่ Bogers (2012) ค้นพบว่า นวัตกรรมเป็นเครื่องมือที่มีความสำคัญเป็นอย่างยิ่งสำหรับธุรกิจสตาร์ทอัพที่จะเอาชนะความเสียเปรียบของความใหม่และความเล็ก (Liability of Newness and Smallness) ดังนั้นธุรกิจสตาร์ทอัพที่ต้องการประสบความสำเร็จ จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องนำแนวคิดความสามารถทางนวัตกรรมไปประยุกต์ใช้

ความสามารถทางนวัตกรรมเป็นปัจจัยและเสาหลักที่สำคัญที่ทำให้ธุรกิจสตาร์ทอัพประสบความสำเร็จ และเป็นที่รู้จักไปทั่วโลก ธุรกิจใดก็ตามที่ไม่สามารถลงทุนทางด้านการศึกษาและพัฒนาเพื่อคิดค้นนวัตกรรมใหม่ ๆ ธุรกิจนั้นก็ไม่สามารถดำรงอยู่ได้ (Okrah & Agbozo, 2018) ความสามารถทางนวัตกรรมจะเข้ามาเป็นส่วนสำคัญของธุรกิจทุกขนาด โดยเฉพาะอย่างยิ่งในธุรกิจสตาร์ทอัพ (Khorshid, 2019) ซึ่งที่ผ่านมายังไม่มีการศึกษาถึงอิทธิพลของความสามารถทางนวัตกรรมที่มีต่อผลการดำเนินงานของธุรกิจสตาร์ทอัพอย่างสมบูรณ์ แต่มีเพียงบางส่วนที่ศึกษาถึงอิทธิพลของความสามารถทางนวัตกรรมต่อความได้เปรียบทางการแข่งขันขององค์กร (Songsom, 2017) แต่ไม่ได้ศึกษาถึงอิทธิพลของความสามารถทางนวัตกรรมที่มีต่อผลการดำเนินงานของธุรกิจสตาร์ทอัพ ในขณะที่ Okrah & Agbozo (2018) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการเงิน (Financing) กับผลการดำเนินงานของธุรกิจสตาร์ทอัพ แต่ไม่ได้ศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถทางนวัตกรรมกับผลการดำเนินงานของธุรกิจสตาร์ทอัพ จากการทบทวนวรรณกรรมจะพบช่องว่างในการศึกษา โดยผู้วิจัยบางส่วนได้ศึกษาอิทธิพลของความสามารถทางนวัตกรรมกับผลลัพธ์ที่ไม่ใช่ผลการดำเนินงานของธุรกิจสตาร์ทอัพ ในขณะที่บางส่วนได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยอื่นที่ไม่ใช่ความสามารถทางนวัตกรรมที่มีต่อผลการดำเนินงานของธุรกิจสตาร์ทอัพ แต่ยังขาดการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถทางนวัตกรรมที่มีต่อผลการดำเนินงานของธุรกิจสตาร์ทอัพ

ดังนั้นในการพัฒนารอบแนวคิดในครั้งนี้ผู้วิจัยได้เชื่อมโยงทฤษฎีความได้เปรียบในการแข่งขันของ Porter (1990) และทฤษฎีนวัตกรรมของ Schumpeter เพื่อใช้เป็นฐานในการวิจัย ซึ่งผู้วิจัยได้ทบทวนวรรณกรรมพบว่าปัจจัยเหตุที่มีอิทธิพลต่อความสามารถทางนวัตกรรม ประกอบไปด้วย นโยบายและการสนับสนุนจากรัฐบาล การวิจัยและพัฒนา และความเป็นผู้ประกอบการ (Akinyemi & Adejumo, 2018; Heij et al. (2019); Stoica, Roman & Rusu (2020) และความสามารถทางนวัตกรรมมีอิทธิพลต่อผลการดำเนินงานของธุรกิจสตาร์ทอัพสูงขึ้น (Okrah & Nepp, 2018; Matyas, Lowy & Salgado, 2019)

ในการพัฒนารอบแนวคิดปัจจัยเชิงสาเหตุและผลลัพธ์ของความสามารถทางนวัตกรรมของธุรกิจสตาร์ทอัพในประเทศไทยครั้งนี้ได้ศึกษาแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อนำมาสังเคราะห์กรอบแนวคิดดังนี้

ทฤษฎีความได้เปรียบในการแข่งขัน

ทฤษฎีความได้เปรียบในการแข่งขันที่นำมาใช้ในการพัฒนารอบแนวคิดครั้งนี้เป็นทฤษฎีของ Porter (1990) ที่ได้อธิบายว่าองค์กรธุรกิจจะเติบโตได้นั้นจะต้องมีความได้เปรียบในการแข่งขันซึ่งจะทำให้ธุรกิจเติบโตได้อย่างยั่งยืน ความได้เปรียบในการแข่งขันมีความจำเป็นต่อการสร้างคุณค่า (Value) ให้กับผู้บริโภคในหลายมิติ เช่น ธุรกิจจะต้องเป็นผู้นำในเรื่องการนำเสนอราคาสินค้าและบริการที่เหมาะสมให้กับผู้บริโภค ธุรกิจจะต้องตอบสนองความต้องการของลูกค้าที่มีลักษณะเจาะจง (Niche Market) ได้ดีกว่าคู่แข่งในธุรกิจเดียวกัน การสร้างความได้เปรียบในการแข่งขันจะเป็นเครื่องมือที่สำคัญที่จะทำให้ความสามารถในการแข่งขันขององค์กรเหนือกว่าคู่แข่งรายอื่น นอกจากนั้นการสร้างความได้เปรียบในการแข่งขันยังเป็นพื้นฐานที่สำคัญในการวางแผนกลยุทธ์ขององค์กรให้เติบโตอย่างยั่งยืน (Potjanajaruwit, 2018) โดยเฉพาะอย่างยิ่งองค์กรที่เป็นธุรกิจสตาร์ทอัพ (Dong, 2016) โดย Porter (1990) ได้แบ่งองค์ประกอบที่สำคัญของความได้เปรียบในการแข่งขันซึ่งประกอบไปด้วยกลยุทธ์ที่สำคัญ 3 ประการคือ 1. การเป็นผู้นำด้านราคา (Cost leadership) 2. การสร้างความแตกต่าง (Differentiation) และ 3. การมุ่งจุดสนใจ (Focus) นอกจากนั้นความได้เปรียบในการแข่งขันยังเป็นกลยุทธ์ที่สามารถตอบสนองเป้าหมายของธุรกิจได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ด้วยเหตุนี้การที่ผู้ประกอบการจะสร้างความได้เปรียบในการแข่งขัน ผู้ประกอบการจะต้องพิจารณาว่าจะส่งมอบคุณค่า (Value) อะไรให้กับผู้บริโภคเป็นอันดับแรก และผู้บริโภคจะต้องรับรู้คุณค่าของสินค้าและบริการของผู้ประกอบการว่ามีความแตกต่างจากคู่แข่งอย่างไร ในกรณีของธุรกิจสตาร์ทอัพซึ่งจะต้องเผชิญกับการแข่งขันอย่างรุนแรงนั้น จำเป็นจะต้องมีการสร้างสรรค์ความได้เปรียบในการแข่งขันนั้นโดยต้องให้ความสำคัญกับสภาพแวดล้อมของธุรกิจ โดยทั่วไปแล้วความได้เปรียบในการแข่งขันจะประกอบไปด้วย 3 องค์ประกอบหลัก คือ 1. การนำเสนอราคาสินค้าและบริการที่ถูกที่สุดในอุตสาหกรรมนั้น ๆ 2. สินค้าและบริการต้องมีความแตกต่างจากคู่แข่ง และ 3. สินค้าและบริการจะต้องตอบสนองต่อความต้องการของลูกค้าเฉพาะกลุ่มได้เป็นอย่างดี ในขณะเดียวกันกลยุทธ์ที่จะใช้ในการสร้างความได้เปรียบในการแข่งขันนั้น ธุรกิจสตาร์ทอัพจะต้องคำนึงถึง ความยืดหยุ่น อุปสงค์ของตลาด สิ่งแวดล้อมทางธุรกิจ ปัจจัยภายในและปัจจัยภายนอก ซึ่งปัจจัยเหล่านี้ล้วนแล้วแต่ที่จะทำให้เกิดการสร้างความได้เปรียบในการแข่งขัน (Gassman & Keupp, 2007) นอกจากนั้นธุรกิจสตาร์ทอัพจะต้อง

คำนึงถึงการให้ความสำคัญเกี่ยวกับพลังงาน ทรัพยากร ความสามารถของธุรกิจ และเครือข่ายความร่วมมือในระบบห่วงโซ่อุปทาน (Pavik et al., 2007) ซึ่งปัจจัยเหล่านี้จะเป็นกลไกที่สำคัญที่จะทำให้ธุรกิจสตาร์ทอัพสามารถสร้างความได้เปรียบในการแข่งขันได้เป็นอย่างดี

ทฤษฎีนวัตกรรมของ Schumpeter

การพัฒนากรอบแนวคิดครั้งนี้ใช้ทฤษฎีนวัตกรรมของ Schumpeter ซึ่งได้กล่าวถึงผู้ประกอบการว่าผู้ประกอบการทุกคนต่างก็แสวงหาทางใช้นวัตกรรม เทคโนโลยีในกระบวนการผลิตสินค้าและบริการ เพื่อสร้างประโยชน์เชิงธุรกิจให้กับองค์กร โดยเฉพาะอย่างยิ่งหากนวัตกรรมนั้นสามารถทำให้องค์กรมีกำไรจากการเป็นผู้ผูกขาด สร้างความได้เปรียบในการแข่งขัน แต่ก็ยังมีนักลงทุนบางคนที่ยพยายามจะลอกเลียนแบบเทคโนโลยีของผู้อื่น หรือดัดแปลงพัฒนาต่อยอดก็ทำให้เกิดนวัตกรรมใหม่ ๆ ตลอดเวลาเช่นกันเกิดเป็นวงจรเช่นนี้เรื่อยไปจนกระทั่งถึงจุดที่ความสามารถในการผูกขาดก็จะหมดไป ณ จุดนี้สิ่งต่าง ๆ จะวนกลับมาเป็นวัฏจักรเพื่อหนีการลอกเลียนแบบ ผู้ประกอบการจะต้องมองหาวัตกรรมใหม่ ๆ จะทำให้เกิดรูปแบบการแข่งขันใหม่ ๆ จากการคิดค้นนวัตกรรมต่าง ๆ Schumpeter เรียกว่าเป็นการทำลายที่สร้างสรรค์ (Creative destruction) เมื่อมีการคิดสิ่งใหม่ ๆ ทำลายสิ่งที่มีอยู่เดิม โดยทั้งหมดนี้มีเป้าหมายเพื่อสร้างกำไรเพิ่มขึ้นให้กับองค์กร (Chertchom, 2015)

ทฤษฎีนวัตกรรมของ Schumpeter ให้ความสำคัญต่อการสร้างนวัตกรรมองค์กร และเห็นว่าผู้ประกอบการนั้น คือ ผู้นำเสนอสิ่งใหม่ (Innovator) ที่ไม่ใช่ นักประดิษฐ์ (Inventor) ทำการเปลี่ยนแปลง “ตลาด” ด้วยการนำเอาทรัพยากรที่มีอยู่มาผสมรวมกัน (Resource Combination) โดยนวัตกรรมเป็นสิ่งที่องค์กรควรให้ความสำคัญใน 5 เรื่องคือ 1. การปรับปรุงผลิตภัณฑ์ใหม่ โดยการแนะนำผลิตภัณฑ์ใหม่ หรือปรับเปลี่ยนคุณภาพผลิตภัณฑ์ที่มีอยู่แล้ว 2. การสร้างหรือแนะนำกระบวนการใหม่ให้เกิดขึ้นในอุตสาหกรรม 3. การสร้างตลาดใหม่หรือการเปิดตลาดใหม่ 4. การพัฒนาอุปทานของตลาดใหม่โดยการดำเนินการด้านการจัดหาวัตถุดิบหรือปัจจัยการผลิตอื่น ๆ และ 5. การปรับโครงสร้างหรือการพัฒนาองค์กร ทฤษฎีนวัตกรรมของ Schumpeter ได้รับความสนใจจากนักวิจัยหลายท่านในการนำมาประยุกต์เพื่อใช้ในการศึกษาด้านนวัตกรรม (Block, Fisch & Praag, 2016) รวมถึงมีผลการศึกษาที่พบว่านวัตกรรมว่าเป็นสิ่งจำเป็นและมีอิทธิพลทางตรงต่อผลการดำเนินงานของธุรกิจสตาร์ทอัพ ขณะเดียวกันนวัตกรรมมีอิทธิพลต่อการอยู่รอดของธุรกิจ (Hyytinen, Pujarinen & Rouvinen, 2015) ด้วยเช่นกัน

ปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อความสามารถทางนวัตกรรม

จากทฤษฎีความได้เปรียบในการแข่งขัน และทฤษฎีนวัตกรรมของ Schumpeter สามารถสรุปปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อความสามารถทางนวัตกรรมซึ่งประกอบด้วยปัจจัย ดังนี้ นโยบายและการสนับสนุนจากรัฐบาล การวิจัยและพัฒนา และความเป็นผู้ประกอบการ โดยมีรายละเอียดดังนี้

1. นโยบายและการสนับสนุนจากรัฐบาล

ปัจจัยสำคัญที่จะเป็นตัวขับเคลื่อนและก่อให้เกิดกระบวนการนวัตกรรมที่มีประสิทธิภาพคือ นโยบายและการสนับสนุนที่ดีจากรัฐบาล การปรับเปลี่ยนกลยุทธ์และการจัดสรรงบประมาณของรัฐบาลจะเป็นตัวช่วยให้เกิดการพัฒนานวัตกรรม (Correa, 2013) นโยบายของรัฐบาลที่ดีจะต้องให้ความสำคัญในการชี้แนะแนวทางการสร้างนวัตกรรม โดยรัฐบาลต้องให้ทุนสนับสนุน (Grant Funding) โดยต้องสามารถตรวจสอบได้และโปร่งใส มีการประเมินผลและติดตามผลอย่างมีประสิทธิภาพ ถ้ารัฐบาลมีเครื่องมือในการประเมินผลการสร้างนวัตกรรมที่ดีย่อมจะเกิดประโยชน์ต่อสังคมและเศรษฐกิจ นโยบายในการสนับสนุนการสร้างนวัตกรรมที่ดีต้องเป็นนโยบายจากรัฐบาล โดยนโยบายนั้นต้องมีการระบุถึง กลยุทธ์ วัตถุประสงค์ และกระบวนการนำไปสู่การปฏิบัติที่ชัดเจน โดยที่หน่วยงานที่เกี่ยวข้องสามารถเข้าใจได้และตอบสนองนโยบายของรัฐบาลได้เป็นอย่างดี (Correa, 2013)

ในประเทศที่กำลังพัฒนาโดยเฉพาะบางประเทศที่มีการเปลี่ยนแปลงนโยบายจากการวางแผนจากส่วนกลาง (Central Planning) เป็นนโยบายที่มุ่งเน้นการตลาด (Market Oriented) นโยบายของรัฐบาลจะเป็นสิ่งสำคัญ เพราะนโยบายของรัฐบาลจะช่วยส่งเสริมหรือกีดกันความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจของประเทศนั้น ๆ ได้ บางประเทศใช้นโยบายและวิธีการที่มีประสิทธิภาพก็จะสามารถส่งเสริมและพัฒนาผู้ประกอบการให้สามารถแข่งขันในระบบเศรษฐกิจที่มุ่งเน้นการตลาดได้ (Nguyen & Wongsurawat, 2018) ในขณะที่ประเทศเศรษฐกิจเกิดใหม่ (Emerging Economies) ในทวีปแอฟริกา เช่น ไนจีเรีย และแอฟริกาใต้จะพัฒนาได้นั้นจำเป็นอย่างยิ่งที่ภาครัฐจะต้องมีนโยบายที่สนับสนุนและให้การช่วยเหลือ จึงจะทำให้วิสาหกิจในประเทศเหล่านั้นสามารถพัฒนาเพื่อแข่งขันกับประเทศอื่น ๆ ได้ (Akinyemi & Adejumo, 2018) นโยบายของรัฐบาลมีส่วนสำคัญในการช่วยเหลือและสนับสนุนผู้ประกอบการและสร้างความเจริญเติบโตให้กับเศรษฐกิจ และมีอิทธิพลอย่างมีนัยสำคัญต่อการเติบโตทางเศรษฐกิจและการสร้างธุรกิจใหม่ ๆ ให้เกิดขึ้นในระบบ (Bryan, 2013)

มีงานวิจัยที่ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างนโยบายและการสนับสนุนจากรัฐบาล กับการเป็นผู้ประกอบการ ความสามารถทางนวัตกรรม และการวิจัยและพัฒนา ดังนี้

งานวิจัยของ Obaji & Olugu (2014) ได้พัฒนารอบแนวคิดเพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างนโยบายของรัฐบาลกับการพัฒนาผู้ประกอบการ จากการทบทวนวรรณกรรมของนักวิจัยพบว่านโยบายของรัฐบาลมีความสัมพันธ์กับการพัฒนาผู้ประกอบการ ในขณะที่งานวิจัยของ Oyelakin & Kandi (2017) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ของตัวแปรอิสระซึ่งประกอบไปด้วยเทคโนโลยี นวัตกรรม และการพัฒนาผู้ประกอบการที่มีต่อการพัฒนาผู้ประกอบการขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ในเมือง Osun ประเทศไนจีเรีย โดยผ่านตัวแปรส่งผ่านคือ นโยบายของรัฐบาล ผลการศึกษาพบว่า นวัตกรรมมีความสัมพันธ์เชิงบวกต่อนโยบายของรัฐบาล ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Sopjani (2019) ที่ได้ทำการศึกษาเรื่อง Challenges and Opportunities for Startup Innovation and Entrepreneurship as tools towards a knowledge-based economy: The Case of Kosovo ผลการศึกษาพบว่านโยบายของรัฐบาลมีอิทธิพลเชิงบวกต่อความสามารถทางนวัตกรรมของธุรกิจสตาร์ทอัพในประเทศ Kosovo ในขณะที่งานวิจัยของ Seo & Cho (2020) ได้ค้นพบว่า นโยบายของรัฐบาลเกาหลีใต้ในการสนับสนุนและให้การช่วยเหลือทางด้านเทคโนโลยีและนวัตกรรมในระดับสูงมีความสำคัญต่อการวิจัยและพัฒนาองค์ความรู้ใหม่

จากผลการทบทวนวรรณกรรมดังกล่าว จึงสามารถนำมากำหนดเป็นสมมติฐานในกรอบแนวคิดปัจจัยเชิงสาเหตุและผลลัพธ์ของความสามารถทางนวัตกรรมได้ดังนี้

Proposition 1 : นโยบายและการสนับสนุนจากรัฐบาลมีอิทธิพลทางตรงต่อความเป็นผู้ประกอบการ

Proposition 2 : นโยบายและการสนับสนุนจากรัฐบาลมีอิทธิพลทางตรงต่อความสามารถทางนวัตกรรม

Proposition 3 : นโยบายและการสนับสนุนจากรัฐบาลมีอิทธิพลต่อการวิจัยและพัฒนา

2. การวิจัยและพัฒนา (Research and Development)

การวิจัยและพัฒนา มักจะเป็นที่กล่าวถึงว่าเป็นสาเหตุหลักที่มีอิทธิพลเชิงบวกต่อความสามารถทางนวัตกรรม การวิจัยและพัฒนาเป็นสิ่งจำเป็นในการพัฒนาการดูดซับความรู้ (Absorptive capacity) เพื่อให้หน่วยธุรกิจสามารถเชื่อมโยงความรู้ที่ได้รับมาปรับใช้ ซึ่งจะทำให้หน่วยธุรกิจมีการพัฒนาเทคโนโลยีและกระบวนการผลิตที่ซับซ้อน ทำให้หน่วยธุรกิจนั้นพัฒนากลายเป็นคู่แข่งที่มีศักยภาพสูงในอุตสาหกรรมนั้น ๆ (Wang & Hsu, 2014) ถึงแม้ว่าการวิจัยและพัฒนาจะถูกนำไปใช้มากในอุตสาหกรรมที่ใช้เทคโนโลยีสูง และมีค่าใช้จ่ายสูง แต่การวิจัยและพัฒนา ก็จะสร้างผลตอบแทนที่สูงมากให้กับหน่วยธุรกิจเช่นเดียวกัน

(Paula & Silva, 2017) ความสำคัญของการวิจัยและพัฒนาจะเป็นเครื่องมือที่ทำให้หน่วยธุรกิจมีส่วนแบ่งการตลาดและรายได้ที่เพิ่มขึ้น

การวิจัยและพัฒนาเป็นกิจกรรมที่ก่อให้เกิดเทคโนโลยีนวัตกรรม ที่จะทำให้องค์กรธุรกิจสามารถสร้างสรรค์สินค้าประเภทผูกขาด (Monopolistic) ที่จะทำให้หน่วยธุรกิจมีส่วนแบ่งทางการตลาดที่เพิ่มมากขึ้น การวิจัยและพัฒนาจะทำให้หน่วยธุรกิจสามารถตอบสนองความต้องการของตลาดในการที่จะนำเสนอความคิดใหม่ที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาสินค้าและกระบวนการผลิต ซึ่งจะช่วยให้สินค้ามีความแตกต่างจากคู่แข่งทางการค้า ทำให้หน่วยธุรกิจสามารถกำหนดราคาได้ตามที่ต้องการ การพัฒนาสินค้าและกระบวนการผลิตใหม่ที่สามารถนำไปใช้ประโยชน์ได้อย่างเต็มที่จะเป็นสิ่งสำคัญที่จะสามารถเอาชนะคู่แข่งได้ ดังนั้นความสามารถในการวิจัยและพัฒนาสามารถให้คำนิยามได้ว่า ความสามารถในการสร้างสรรค์และการนำความรู้ไปใช้ประโยชน์ที่สามารถสร้างความเข้มแข็งให้กับอุตสาหกรรม ซึ่งจะต้องมีการแสวงหาความโดดเด่นของสินค้าและบริการเพื่อนำไปแข่งขันในอุตสาหกรรมนั้น (Kim et al., 2018) โดยความรู้ (Knowledge) จะเป็นกุญแจที่สำคัญของหน่วยธุรกิจที่มีความสำคัญและมีอิทธิพลต่อการพัฒนางานวิจัย หน่วยธุรกิจจำเป็นต้องมีการใช้ความรู้จากภายในเพื่อนำมาสร้างความได้เปรียบในการแข่งขัน โดยหน่วยธุรกิจจะต้องมีการดูดซับความรู้ (Absorptive Capacity) ซึ่งหมายถึง ความสามารถที่ผู้ประกอบการในหน่วยธุรกิจรับรู้ความสำคัญของข้อมูลสารสนเทศใหม่ และดูดซับข้อมูลเหล่านั้นเพื่อนำไปใช้ให้เกิดประโยชน์ในเชิงพาณิชย์ (Gebauer, Worch & Truffer, 2012)

มีงานวิจัยที่ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการวิจัยและพัฒนา กับความสามารถทางนวัตกรรม และผลการดำเนินงานของธุรกิจสตาร์ทอัพ ดังนี้

งานวิจัยของ Heij et al. (2019) ได้ศึกษาถึงอิทธิพลของการวิจัยและพัฒนาที่มีต่อความสามารถในการประกอบการในประเทศเนเธอร์แลนด์ ผลการวิจัยพบว่า การวิจัยและพัฒนาจะมีอิทธิพลต่อความสามารถทางนวัตกรรมสูงในหน่วยธุรกิจที่มีระดับการจัดการนวัตกรรมสูง และจะมีอิทธิพลต่อความสามารถทางนวัตกรรมต่ำในหน่วยธุรกิจที่มีระดับการจัดการนวัตกรรมต่ำ ในขณะที่งานวิจัยของ Guo, Wang & Wei (2018) ได้ศึกษาถึงอิทธิพลของค่าใช้จ่ายในการวิจัยและพัฒนา (R&D Spending) ที่มีต่อผลการดำเนินงานในอนาคตของธุรกิจของผู้ประกอบการในประเทศจีน ผลการวิจัยพบว่า ค่าใช้จ่ายในการวิจัยและพัฒนา มีอิทธิพลเชิงบวกต่อผลการดำเนินงานในอนาคตของธุรกิจ

จากผลการทบทวนวรรณกรรมดังกล่าว จึงสามารถนำมากำหนดเป็นสมมติฐานได้ดังนี้

Proposition 4 : การวิจัยและพัฒนาที่มีอิทธิพลทางตรงต่อความสามารถทางนวัตกรรม

Proposition 5 : การวิจัยและพัฒนาที่มีอิทธิพลต่อผลการดำเนินงานของธุรกิจสตาร์ทอัพ

3. ความเป็นผู้ประกอบการ (Entrepreneurship)

ผู้ประกอบการเป็นกุญแจที่สำคัญในการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม (Davari & Farokhmanesh, 2017) และยังเป็นผู้นำในการสร้างธุรกิจใหม่ ๆ สร้างงาน และลดปัญหาความยากจนในระบบเศรษฐกิจ ผู้ประกอบการเป็นผู้มีบทบาทและความสำคัญต่อกระบวนการพัฒนานวัตกรรม และนวัตกรรมก็มีบทบาททำให้ความเป็นผู้ประกอบการประสบความสำเร็จด้วย ทั้ง 2 อย่างนี้จึงมีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกันในทางบวก ผู้ประกอบการนั้นต้องมีลักษณะเป็นบุคคลที่สามารถจัดตั้งธุรกิจใหม่ด้วยการใช้ความคิดใหม่ ผสมผสานสิ่งที่มีอยู่เดิมเพื่อสร้างนวัตกรรม และทำให้เกิดความมั่งคั่งในเชิงเศรษฐกิจทั้งต่อตนเองและสังคม ผู้ที่จะเป็นผู้ประกอบการได้จะต้องเป็นผู้ที่มีลักษณะความเป็นผู้นำ เสาะแสวงหาโอกาสในการพัฒนานวัตกรรม ต้องมีความสามารถในการวิจัย การออกแบบ และการปรับเปลี่ยนความคิด และสิ่งประดิษฐ์ให้เป็นนวัตกรรม และสามารถใช้นวัตกรรมสร้างความสำเร็จให้ธุรกิจของตนเองได้ (Aujirapongpan et al., 2010)

ผู้ประกอบการควรมีความสามารถในการจัดการและการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรอย่างมีประสิทธิภาพ ผู้ประกอบการจะต้องมีทักษะในการบริหารจัดการในการใช้ประโยชน์ร่วมกันระหว่างสินทรัพย์และคนในองค์กรซึ่งจะช่วยทำให้องค์กรมีความสามารถที่เพิ่มขึ้น นอกจากนี้ผู้ประกอบการจะต้องมีความสามารถในการใช้ทรัพยากรที่มีอยู่อย่างจำกัดในการพัฒนาสินค้าและบริการให้มีประสิทธิภาพซึ่งจะทำให้องค์กรมีความได้เปรียบในการแข่งขันโดยเฉพาะอย่างยิ่งในช่วงเริ่มต้นของการพัฒนาธุรกิจ (Barney, 1991) นอกจากนั้นผู้ประกอบการที่ดีจะต้องมีคุณลักษณะที่หลากหลาย เช่น ประสบการณ์ ทักษะ ความรู้ และบุคลิกภาพที่ดี ซึ่งคุณลักษณะเหล่านี้ของผู้ประกอบการจะส่งผลทำให้ผลการดำเนินงานของธุรกิจสตาร์ทอัพดีขึ้น

มีงานวิจัยที่ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความเป็นผู้ประกอบการกับความสามารถทางนวัตกรรม และผลการดำเนินงานของธุรกิจสตาร์ทอัพ ดังนี้

งานวิจัยของ Pelico et al. (2016) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความเป็นผู้ประกอบการกับความสามารถทางนวัตกรรม โดยมีกลุ่มตัวอย่างเป็นผู้ประกอบการประเทศสโลวีเนีย และสหรัฐอเมริกา ผลการศึกษาพบว่าความเป็นผู้ประกอบการมีความสัมพันธ์เชิงบวกต่อความสามารถทางนวัตกรรม ในขณะที่ยานวิจัยของ Stoica, Roman & Rusu (2020)

ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความเป็นผู้ประกอบการกับผลการดำเนินงานของธุรกิจ โดยมีกลุ่มตัวอย่างเป็นผู้ประกอบการในทวีปยุโรปจำนวน 22 ประเทศ ผลการศึกษาพบว่า ความเป็นผู้ประกอบการมีอิทธิพลเชิงบวกต่อผลการดำเนินงานของธุรกิจ

จากผลการทบทวนวรรณกรรมดังกล่าว จึงสามารถนำมากำหนดเป็นสมมติฐานได้ดังนี้

Proposition 6 : ความเป็นผู้ประกอบการมีอิทธิพลทางตรงต่อความสามารถทางนวัตกรรม

Proposition 7 : ความเป็นผู้ประกอบการมีอิทธิพลต่อผลการดำเนินงานของธุรกิจสตาร์ทอัพ

4. ผลลัพธ์ของความสามารถทางนวัตกรรม

ผลลัพธ์ของความสามารถทางนวัตกรรมนั้นสามารถวัดได้หลากหลายวิธี แต่ส่วนใหญ่จะวัดผลลัพธ์ของความสามารถทางนวัตกรรมของธุรกิจสตาร์ทอัพจากผลการดำเนินงานของธุรกิจ โดยผลการดำเนินงาน (Performance) คือ ความสามารถในการบรรลุวัตถุประสงค์ที่คาดหวังขององค์กร แนวคิดในการวัดผลการดำเนินงานของธุรกิจนั้นมีหลายมิติ เช่น ผู้ถือหุ้น จำนวนพนักงาน หรือมิติทางด้านช่วงเวลา (Time Period) เช่น ระยะสั้น ระยะยาว หรือมิติการใช้เกณฑ์ (Criteria) ในการวัดผลการดำเนินงานองค์กร เช่น ส่วนแบ่งทางการตลาด ผลกำไร (Gerschewski & Xiao, 2015) เป็นต้น นอกจากนั้นแนวคิดในการวัดผลการดำเนินงานของธุรกิจยังเกี่ยวข้องกับการวัดประสิทธิภาพขององค์กร เช่น ประสิทธิภาพรวมขององค์กร การอยู่รอดขององค์กร การมีชื่อเสียงขององค์กร การรับรู้ผลการดำเนินงานในภาพรวม และการบรรลุเป้าหมายขององค์กร โดย Caseiro & Coelho (2019) ได้นำเสนอแนวคิดในการวัดผลการดำเนินงานของธุรกิจไว้ 3 ด้านคือ 1. ผลการดำเนินงานซึ่งจะมุ่งเน้นการวัดที่ผลลัพธ์ (Outcome Base) ทางด้านการเงิน (Financial Performance) 2. การวางกรอบความคิด (Conceptualization) จะประกอบไปด้วย 2 ส่วนหลักคือ ผลการดำเนินงานทางด้านการเงิน และผลการดำเนินงานในด้านการปฏิบัติการ และ 3. การผสมผสานระหว่างผลการดำเนินงานทางด้านการเงิน ผลการดำเนินงานในด้านการปฏิบัติการ และผลการดำเนินงานที่ไม่ใช่ทางด้านการเงิน เช่น ส่วนแบ่งทางการตลาด การนำเสนอสินค้าและบริการใหม่ ประสิทธิภาพทางการตลาด ผลลัพธ์ของกระบวนการผลิตภายใน ซึ่งตัวชี้วัดผลการดำเนินงานที่ไม่ใช่ทางด้านการเงินเหล่านี้จะช่วยเสริมผลการดำเนินงานทางด้านการเงินให้ดีขึ้นด้วย

ส่วนธุรกิจสตาร์ทอัพนั้นสามารถวัดผลการดำเนินงานได้จากสิ่งที่จับต้องได้ ได้แก่ ความสามารถในการทำกำไรขององค์กร ความเร็วในการเข้าสู่ตลาดและการสร้างการเติบโตแบบทวีคูณ ความสามารถในการขึ้นเงินเดือนของผู้ก่อตั้งในรูปแบบของรายรับที่มากขึ้น อำนาจในการบริหาร ความสามารถในการกระจายสินค้าไปยังที่ต่าง ๆ ของโลก ความสามารถในการทำกำไรเมื่อออกจากกิจการ ความสามารถในการเปลี่ยนแปลงโลก (โดยวัดจากคนที่สามารถเข้าถึงสินค้าและบริการ) และสิ่งที่จับต้องไม่ได้ ได้แก่ คะแนนความสุขที่มากขึ้นของผู้ก่อตั้ง คะแนนความสุขที่ได้ทำงานร่วมกันทีมงานและเพื่อนร่วมงานอื่น ๆ ชื่อเสียงที่มากขึ้นของผู้บริหาร (Beverly, 2017) ในขณะที่ Cason (2015) ได้กำหนดการวัดผลการดำเนินงานของธุรกิจสตาร์ทอัพไว้ว่า ขึ้นอยู่กับความสามารถในการสร้างมูลค่าที่มากขึ้นขององค์กร โดยมีการวัดระดับความสำเร็จจากความสามารถในการเติบโตของมูลค่าธุรกิจสตาร์ทอัพในซิลิคอนวัลเลย์ โดยใช้การเปรียบเทียบมูลค่าในรูปแบบของชื่อม้าประเภทต่าง ๆ ในเทพนิยายกรีกโรมัน ดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 ระดับความสำเร็จกับมูลค่าของธุรกิจสตาร์ทอัพโดยเปรียบเทียบกับม้าในเทพนิยายกรีกโรมัน

ระดับความสำเร็จ	มูลค่า
Pony	น้อยกว่า 100 ล้านเหรียญสหรัฐ
Centaur	มากกว่า 100 ล้านเหรียญสหรัฐแต่น้อยกว่า 1,000 ล้านเหรียญสหรัฐ
Unicorn	1,000 ล้านเหรียญสหรัฐถึง 10,000 ล้านเหรียญสหรัฐ
Decacorn	มากกว่า 10,000 ล้านเหรียญสหรัฐ

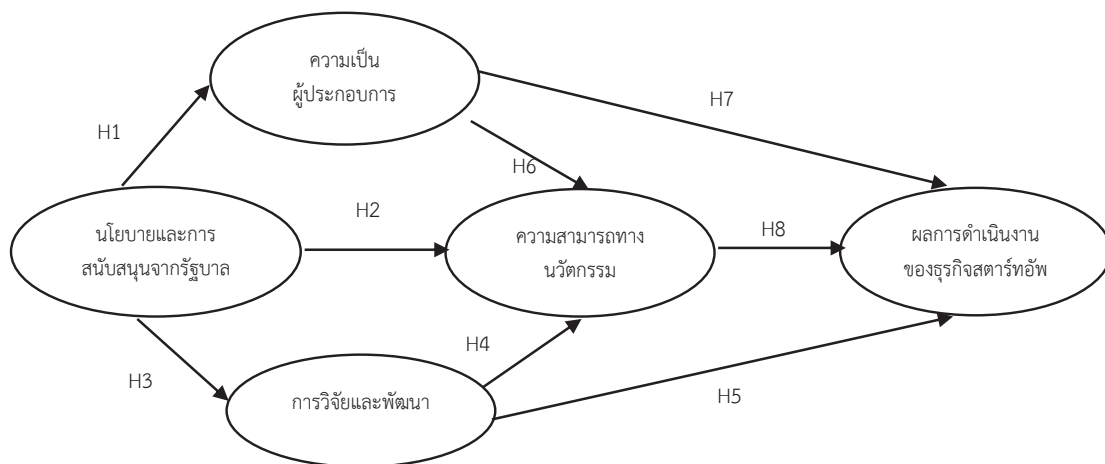
ที่มา : Carson (2015)

ความสามารถทางนวัตกรรมได้รับการยอมรับว่าเป็นหนึ่งในปัจจัยที่ทำให้องค์กรอยู่รอด และประสบความสำเร็จในระยะยาว และทำให้ผลการดำเนินงานขององค์กรเพิ่มมากขึ้น ดังนั้นการนำแนวคิดความสามารถทางนวัตกรรมมาใช้จึงเป็นแนวทางที่ช่วยให้องค์กรเกิดการพัฒนานวัตกรรมที่มีประสิทธิภาพ ส่งผลโดยตรงต่อการพัฒนาผลการดำเนินงานของธุรกิจสตาร์ทอัพให้สูงขึ้น (Okrah & Nepp, 2018; Matyas, Lowy & Salgado, 2019) จึงสามารถนำมากำหนดเป็นสมมติฐานในแบบจำลองเชิงแนวคิดได้ดังนี้

Proposition 8 : ความสามารถทางนวัตกรรมมีอิทธิพลทางตรงต่อผลการดำเนินงานของธุรกิจสตาร์ทอัพ

5. กรอบแนวคิดปัจจัยเชิงสาเหตุและผลของความสามารถทางนวัตกรรม

จากการทบทวนวรรณกรรมและสมมติฐานซึ่งนำเสนอไปแล้วในหัวข้อที่ผ่านมา สามารถพัฒนาเป็นกรอบแนวคิด ซึ่งประกอบด้วย 5 ตัวแปรแฝง (Latent Variables) และ กำหนดสมมติฐานได้ดังภาพ

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดปัจจัยเชิงสาเหตุและผลลัพธ์ของความสามารถทางนวัตกรรม

สำหรับการวัดตัวแปรแฝงในกรอบแนวคิดข้างต้นวัดได้จากตัวแปรสังเกตได้ (Observe Variables) ซึ่งได้กำหนดคำนิยามปฏิบัติการโดยมีรายละเอียดดังนี้

1) การวัดตัวแปรแฝงนโยบายและการสนับสนุนจากรัฐบาลดัดแปลงจากแนวคิดของ Villarreal (2010) โดยการวัดนโยบายและการสนับสนุนจากรัฐบาลสามารถวัดได้จาก 3 องค์ประกอบ คือ การให้คำแนะนำและการปรึกษา (Advice, Consultancy and General Assistance) การฝึกอบรม (Training) และการให้ความช่วยเหลือทางการเงิน (Financial Assistance)

2) การวัดตัวแปรแฝงการวิจัยและพัฒนาจากแนวคิดของ Ofir et al. (2016) ซึ่งการวัดตัวแปรการวิจัยและพัฒนานั้นสามารถวัดได้จาก 4 องค์ประกอบ คือ จริยธรรมการวิจัย (Research Integrity) การวิจัยที่ชอบธรรม (Research Legitimacy) ความสำคัญของการวิจัย (Research Importance) และการกำหนดตำแหน่งของการนำงานวิจัยไปใช้ (Positioning for Use)

3) การวัดตัวแปรแฝงความเป็นผู้ประกอบการจากแนวคิดของ Cooney (2012) โดยการวัดความเป็นผู้ประกอบการสามารถวัดได้จาก 3 องค์ประกอบ คือ ทักษะของความเป็น

ผู้ประกอบการ (Entrepreneurship Skills) ทักษะทางด้านการจัดการ (Management Skills) และทักษะทางด้านเทคนิค (Technical Skills)

4) การวัดตัวแปรแฝงความสามารถทางนวัตกรรมบูรณาการระหว่างแนวคิดของ Calik, Calisir & Cetinguc (2017); Siddiquee, Jain & Rajan (2015) โดยการวัดความสามารถทางนวัตกรรมสามารถวัดได้จาก 4 องค์ประกอบ คือ นวัตกรรมผลิตภัณฑ์ (Product Innovation) นวัตกรรมองค์กร (Organization Innovation) นวัตกรรมการตลาด (Marketing Innovation) และวัฒนธรรมนวัตกรรม (Culture Innovation)

5) การวัดตัวแปรแฝงผลการดำเนินงานของธุรกิจสตาร์ทอัพบูรณาการระหว่างแนวคิดของ Keogh & Johnson (2019); Wasserman (2017) โดยวัดผลการดำเนินงานของธุรกิจสตาร์ทอัพจาก 4 องค์ประกอบคือ อัตราการอยู่รอดของกลุ่มนักลงทุนสถาบัน (Venture Survival) อัตราการเติบโตของรายได้ (Growth in Revenue) การประเมินมูลค่าหุ้น (Equity Valuation) และการเข้าสู่ตลาดทุน (Going Public)

บทสรุป

จากการทบทวนทฤษฎี แนวคิดเกี่ยวกับความสามารถทางนวัตกรรม โดยอาศัยทฤษฎีความได้เปรียบในการแข่งขันและทฤษฎีนวัตกรรมของ Schumpeter และนำมาพัฒนาเป็นแบบจำลองเชิงแนวคิดเกี่ยวกับปัจจัยเชิงสาเหตุและผลลัพธ์ของความสามารถทางนวัตกรรมพบว่า ตัวแปรที่เป็นปัจจัยเชิงสาเหตุของความสามารถทางนวัตกรรม ประกอบด้วย 3 ตัวแปรแฝงคือ นโยบายและการสนับสนุนจากรัฐบาล การวิจัยและพัฒนา และความเป็นผู้ประกอบการ ขณะที่ตัวแปรแฝงซึ่งเป็นผลลัพธ์คือ ผลการดำเนินงานของธุรกิจสตาร์ทอัพ ทั้งนี้ข้อเสนอแนะในการนำแบบจำลองดังกล่าวไปประยุกต์ใช้จะต้องคำนึงถึงการกำหนดค่านิยมปฏิบัติการสำหรับการวัดตัวแปรแฝงต่าง ๆ โดยใช้ตัวแปรสังเกตได้ที่หลากหลายให้สอดคล้องกับบริบทของสภาพแวดล้อมทางธุรกิจแต่ละประเภท ขณะเดียวกันอาจใช้วิธีการวิจัยแบบผสมผสาน (Mixed Method) โดยในส่วนของการวิจัยเชิงปริมาณ อาจนำแบบจำลองที่พัฒนาขึ้นไปทดสอบความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ และทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของแบบจำลองระหว่างกลุ่มธุรกิจที่แตกต่างกัน ขณะที่การวิจัยเชิงคุณภาพอาจมีการสัมภาษณ์เชิงลึกผู้มีส่วนได้ส่วนเสียกับองค์กร เพื่อให้ได้ข้อมูลเกี่ยวกับตัวแปรต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับความสามารถทางนวัตกรรมในแบบจำลองที่หลากหลายมิติมากขึ้น อันจะส่งผลให้ธุรกิจสตาร์ทอัพสามารถสร้างสรรค์นวัตกรรมได้อย่างต่อเนื่อง และผลการดำเนินงานของธุรกิจเพิ่มสูงขึ้นอย่างต่อเนื่อง

ผู้ประกอบการธุรกิจสตาร์ทอัพต้องให้ความสำคัญกับนโยบายและการสนับสนุนจากรัฐบาล การวิจัยและพัฒนา และความเป็นผู้ประกอบการซึ่งมีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญต่อผลการดำเนินงานของธุรกิจสตาร์ทอัพ ดังนั้นผู้ประกอบการธุรกิจสตาร์ทอัพจะต้องตระหนักกับปัจจัยดังกล่าวและนำไปใช้เป็นแนวทางในการเพิ่มศักยภาพในการแข่งขัน การที่ธุรกิจสตาร์ทอัพจะมีผลการดำเนินงานที่มีประสิทธิภาพนั้นต้องได้รับการสนับสนุนจากรัฐบาลในการให้คำแนะนำและการปรึกษา การฝึกอบรม และการให้ความช่วยเหลือทางการเงิน และจะต้องให้ความสำคัญในการวิจัยและพัฒนา โดยจะต้องมีจริยธรรมในการวิจัย และสามารถกำหนดตำแหน่งของการนำงานวิจัยไปใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ และที่สำคัญจะต้องเสริมสร้างความเป็นผู้ประกอบการโดยจะต้องมีการพัฒนาทักษะของความเป็นผู้ประกอบการ ทักษะทางด้านการจัดการ และทักษะทางด้านเทคนิค และควรมุ่งพัฒนาความสามารถทางนวัตกรรมให้กับผู้บริหารและพนักงานในหน่วยธุรกิจให้สูงขึ้น เพราะความสามารถทางนวัตกรรมจะเป็นเครื่องมือที่มีบทบาทสำคัญในการบริหารจัดการเพื่อสร้างความได้เปรียบเหนือคู่แข่ง และส่งผลต่อผลการดำเนินงานของธุรกิจสตาร์ทอัพอีกด้วย

References

- Akinyemi, F. & Adejumo, O. (2018). Government policies and entrepreneurship phases in emerging economics: Nigeria and South Africa. *Journal of Global Entrepreneurship Research*, 8(35), 1-18.
- Aujirapongpan, S. et al. (2010). Knowledge management capability: Role and capability of entrepreneurs in innovation. *Journal of Social Sciences & Humanities*, 16(4), 20. (In Thai)
- Barney, J. (1991). Firm resources and sustained competitive advantage. *Journal of Management*. 17(1). 99-120.
- Beverly, H. (2017). *Navigating Your Way to Startup Success*. Oslo: DeG Press.
- Block, J., Fisch. C. & Praag, M. (2016). The Schumpeterian entrepreneur: a review of the empirical evidence on the antecedents, behaviour and consequences of innovative entrepreneurship, industry and innovation. *Industry and Innovation*, 24(1), 1-35.

- Bogers, M. (2012). The open innovation paradox: knowledge sharing and protection in R&D collaborations. *European Journal of Innovation Management*, 14(1), 93-117.
- Bryan, J. (2013). *The Impact of government policy on economic growth*. Retrieved December 2, 2020, from http://vc.bridgew.edu/management_fac/23.
- Calik, E., Calisir, F. & Cetinguc, B. (2017). A scale development for innovation capability measurement. *Journal of Advanced Management Science*, 5(2), 69-76.
- Carson, B. (2015). *Silicon Valley lingo is getting pretty ridiculous: Unicorns, centaurs, and ponies*. Retrieved July 28, 2020, from: <http://www.businessinsider.com/ponies-centaurs-andunicorns-how-silicon-valley-describes-companies>.
- Caseiro, N. & Coelho, A. (2019). The influence of business intelligence capacity, network learning and innovativeness on startups performance. *Journal of Innovation & Knowledge*, 4(3), 139-145.
- Chertchom, P. (2015). *What is innovation?* Retrieved December 11, 2020, from http://www.tpa.or.th/writer/read_this_book_topic.php?bookID=1539&pageid=7&read=true&count=true (In Thai)
- Cooney, T. (2012). *Entrepreneurship skills for growth-orientated business*. Copenhagen: Danish Business Authority.
- Correa, P. (2013). *Western Balkans Regional R&D strategy for innovation World Bank technical assistance project 1*. Washington, DC.: World Bank.
- Davari, A. & Farokhmanesh, T. (2017). Impact of entrepreneurship policies on opportunity to startup. *Management Science Letters*, 7(9), 431-438.
- Dong, H. (2016). Competitive advantage of entrepreneurs in start-up business: A dynamic model. *Journal of Business*, 1(2), 8-12.
- Gebauer, H., Worch, H. & Truffer, B. (2012). Absorptive capacity, learning processes and combinative capabilities as determinants of strategic innovation. *European Management Journal*, 30(1), 57-73.

- Gassmann, O. & Keupp, M. (2007). The competitive advantage of early and rapidly internationalizing SMEs in the biotechnology industry: A knowledge-based view. *Journal of World Business*, 42(3), 350-366.
- Gerschewski, S. & Xiao, S. (2015). Beyond financial indicators: An assessment of the measurement of performance for international new ventures. *International Business Review*, 24(4), 615-629.
- Guo, B., Wang, J. & Wei, S. (2018). R&D spending, strategic position and firm performance. *Frontiers of Business Research in China*, 12(1), 14.
- Heij, C., Volberda, H., Bosch, F. & Hollen, R. (2019). How to leverage the impact of R&D on product innovation? The moderating effect of management innovation. *R&D Management*, 50(2), 277-293.
- Hyytinen, A., Pajarinen, M. & Rouvinen, P. (2014). Does innovativeness reduce startup survival rates? *Journal of Business Venturing*, 30(4), 1-18.
- Janakova, H. (2015). The success prediction of the technological start-up projects in Slovak conditions. *Procedia Economics and Finance*, 34, 73-80.
- Keogh, D. & Johnson, D. (2019). *Survival of the funded? An econometric analysis of new-firm survival and success*. Colorado Springs: Department of Economics and Business, Colorado College.
- Khorshid, R. (2019). *Innovation in startups: Drivers and inhibitors*. Finland: Lahti University of Applied Sciences.
- Kim, M., Kim, J., Sawng, Y. & Lim, K. (2018). Impacts of innovation type SME's R&D capability on patent and new product development. *Asia Pacific Journal of Innovation and Entrepreneurship*, 12(1), 45-61.
- Lee, J., Lee, Y. & Kim, W. (2011). The impact of new firm formation on regional employment change in Korea. *Korean Small Business Review*, 33, 73-92.
- Matyas, B., Lowy, D. & Salgado, J. (2019). A measure of enterprises innovative activity for microfirms and startups. *Academy of Strategic Management Journal*, 18(6), 1-12.

- Mayer, K., Read, S., Brinckmann, J. & Grichnik, D. (2013). Entrepreneurial talent and venture performance: A meta-analytic investigation of SMEs. *Research Policy*, 42(6), 1251 - 1273.
- Nanda, R. & Rhodes-Kropf, M. (2013). Investment cycles and startup innovation. *Journal of Financial Economics*, 110(2), 403-418.
- Nguyen, N. & Wongsurawat, W. (2012). The impact of government policies on the development of small- and medium-sized enterprises: the case of Vietnam. *International Business and Entrepreneurship Development*, 6(2), 1-13.
- Obaji, N. & Olugu, M. (2014). The role of government policy in entrepreneurship development. *Journal of Business and Management*, 2(4), 109-115.
- Ofir, Z., Schwandt, T., Duggan, C. & McLean, R. (2016). *A holistic approach to evaluating research*. Canada: IDRC.
- Okrah, J. & Agbozo, E. (2018). Exploring the factors of startup success and growth. *The Business and Management Review*, 9(3), 229-236.
- Okrah, J. & Nepp, A. (2018). Factors affecting startup innovation and growth. *Journal of Advanced Management Science*, 6(1), 34-38.
- Oyelakin, O. & Kandi, U.M. (2017). The moderating role of government policies on the relationship between technology, innovation and entrepreneurship development in Nigeria: A partial least square approach. *Universal Journal of Management*, 5(10), 477-484.
- Paic, A. (2013). *Private sector development project insight - assessment of the Kosovo innovation system*. Poland: OECD.
- Pavic, S., Koh, S., Simpson, M. & Padmore, J. (2007). Could e-business create a competitive advantage in UK SMEs? *Benchmarking: An International Journal*, 14(3), 320-351.
- Paula, F. & Silva, J. (2017). Innovation performance of Italian manufacturing firms: The effect of internal and external knowledge sources. *European Journal of Innovation Management*, 20(3), 428-445.

- Peljko, Z., Jeraj, M., Savoju, G. & Maric, M. (2016). An empirical study of the relationship between entrepreneurial curiosity and innovativeness. *Organizacija*, 49(3), 172-182.
- Porter, M. (1990). The competitive advantage of nations. *Harvard Business Review*, 2, 73-91.
- Potjanajaruwit, P. & Girdwichai, L. (2019). Creative innovation of startup business in Thailand 4.0 Era. *Journal of International Studies*, 12(3), 222-231.
- Potjanajaruwit, P. (2018). Competitive advantage effects on firm performance: A case study of startups in Thailand. *Journal of International Studies*, 10(1), 104-111.
- Ries, E. (2011). *The lean startup: How today's entrepreneurs use continuous innovation to create radically successful business*. New York: Crown Business.
- Rukhamate, P. (2018). An appropriate ecosystem for startup foundation and retention: a synthesis of population ecology theory and business ecosystem metaphor. *Journal of Public and Private Management*, 25(2), 41-63. (In Thai)
- Seo, J. & Cho, D. (2020). Analysis of the effect of R&D planning support for SMEs using latent growth modeling. *Sustainability*, 12(3), 1-16.
- Siddiquee, Q., Jain, K. & Rajan, S. (2015). An approach to measure innovativeness of a firm. *The International Journal of Management*, 4(1), 25-37.
- Songsom, A. (2017). Innovativeness: Literature review and proposed conceptual model for examining the antecedents and consequences. *University of the Thai Chamber of Commerce Journal*, 37(4), 182 - 194. (In Thai)
- Sopjani, X. (2019). *Challenges and opportunities for startup innovation and entrepreneurship as tools towards a knowledge-based economy: The case of Kosovo*. Kosovo: Rochester Institute of Technology
- Stoica, O., Raman, A. & Rusu, V. (2020). The nexus between entrepreneurship and economic growth: A comparative analysis on groups of countries. *Sustainability*, 12(1186), 1-19.

- Villarreal, J.P.G. (2010). *Successful practices and policies to promote regulatory reform and entrepreneurship at the sub-national level*. Canada: OECD.
- Wang, C. & Hsu, L. (2014). Collaborative networks and product innovation performance: Toward a contingency perspective. *Research Policy*, 38(5), 765-778.
- Wasserman, N. (2017). The throne vs. the kingdom: Founder control and value creation in startups. *Strategic Management Journal*, 38(2), 255–277.
- Wongsamran, P. (2019). *The special report startup Thailand in 2019*. Retrieved June 11, 2020, from <https://www.startupthailand.org/wp-content/uploads/2018/11/ISSUE-15-STARTUP-THAILAND-IN-2019.pdf>. 8. (In Thai)

